

Az igenünk is érik

Szeretsz engem?

Mára milyen elcsépett, kilúgozott, üres szavakká lettek ezek a kérdések, kifejezések. Ott, akkor eskütételként, örök fogadalomként hangzottak el a péteri igenek, amelynek őszinteségét az élete és a halála igazolta.

Isten és ember kérdése más. Szó szerint megegyezhet, de más.

Az ember kérdése, „szeretsz engem?” azt kérdezi: Mit van? Mit hoztál? Mit adsz? Meddig adod? Mit kérsz cserébe? Miért csak most? Ugye csak engem? ... a testedet, a pénzedet, a vagyonedat, a tudásodat, a kapcsolataidat, a szépségedet, az erődet, a gondolataidat, a tieidet, a szívedet...

Az Isten kérdése: *Jobban szeretsz engem, mint ezek?* Állsz-e a helyemre? Éled-e az én életemet? Mondod-e az én szavaimat? Tiéd-e az én gondolatom? Imádkozod-e az én imáimat? Összegyűjtöd-e az enyéimet? Gyógyítasz-e, mint én? Teszed-e az én csodáimat? Böjtölsz-e velem? Szenvedésem is a tiéd-e? Halod-e az én halálomat? ...

Nem az, amid van, kell nekem, hanem te magad! Aki vagy, teljes szívedből és teljes elmédből. De ne ijedj meg, ha még nem mered az igent kimondani, csak egyszer, vagy ha utána háromszor is visszavonod, kapsz még esélyt... Látnod kell mindent, tanulnod kell, élned kell...

A bölcs és a szent ember nem születik, azzá nevelődik, növekedik, nemesedik, érlelődik. Templomba, közösségbe is először szófogadásból, kötelességből mész, aztán később talán magad iránti igényességből, s ha jól csinálod, megérheted, hogy vágyakozásból. Az igenünk is érik!

Istennél nincs verseny. Ő úgy szervezi, mint ahogyan a népi hagyományban drága eleink kitalálták a gyermekjátékokat. Nem verseny volt, nem volt győztes és vesztes, nem volt második és utolsó helyezett. Az igazi gyermekjátékok énekekkel és tánccal mindig teremtettek: élményt, közösséget, szeretetet... ünnepet! Mindenkinek helye volt, senki nem hiányzott (ha hárman játszották, akkor annyi hely volt éppen, ha húszan, akkor annyi). Mindenkinek a maga helyét kell „elnyernie”, nem a másikat.

Istenem! A *jobban szeretsz engem* kérdésre ez a válaszom: igen, én magamnál is jobban szeretlek, a helyemen akarok lenni, s a helyem ott van Veled! Mindezt persze itt, ebben a világban, ebben az életben, a mai napon, meg holnap van lehetőségem és esélyem tenni: tanulni, mint Jézus, böjtölni, mint Jézus, imádkozni, mint Jézus, szenvedni, mint Jézus, csodát tenni, mint Jézus, Isten gyermekévé növekedni, mint Jézus. Senki nem akadályozhat... Ahogyan Náczitól tanultam: Jézus és én, mi ketten legyőzhetetlenek vagyunk!

Michl József, Tata